

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Stk/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5022200211
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Šabová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:5022200211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. a zo sudcov JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): S. Q., dát. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XX, XXX XX A., právne zast. JUDr. Andrea Gireth, advokátka so sídlom J. M. Hurbana 334/32, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Kuzmányho 26, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-6/2022 zo dňa 04.04.2022, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici, č. k. ZA-15Sa/17/2022-189 zo dňa 29.01.2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím o priestupku č. ORPZ-ZA-ODI2-257/2019-P zo dňa 01.07.2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie č. 1“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 30 EUR pre porušenie § 3 ods. 2 písm. b) a § 59 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), za čo bol uznaný zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“).

2. Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-38/2019 zo dňa 22.08.2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného č. 1“) vyššie citované rozhodnutie potvrdil. V rámci svojho odôvodnenia uviedol, že účastník konania je povinný pri státi použiť na to vyhradený priestor a na zaparkovanie vozidla mal teda využiť vyhradené voľné parkovacie miesto, ktoré sa nachádzalo pred jeho vozidlom.

3. Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 29Sa/39/2019-174 zo dňa 08.09.2020 rozhodnutie žalovaného č. 1 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd mal za to, že žalovaný pochybil, keď deliktuálnu zodpovednosť žalobcu vyvodil z § 22 ods. 1 písm. l) zákona o priestupkoch v nadväznosti na § 3 ods. 2 písm. b) v spojení s § 59 ods. 3 zákona o priestupkoch, neberúc do úvahy potrebu zohľadňovania § 44 ods. 6 a § 44 ods. 7 zákona o cestnej premávke. Podľa súdu vodič vozidla s parkovacím preukazom nemá po nevyhnutne potrebný čas všeobecnú povinnosť plynúcu z § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke, t. j. dodržiavať zákaz stáť v pešej zóne, pokiaľ dopravnou značkou nie je určené inak. Súd uložil žalovanému povinnosť zamerať svoje dokazovanie na to, či žalobca skutočne vošiel do pešej zóny v súvislosti s prepravou ŤZP, či tu stál po nevyhnutný čas a či miestom ktoré zvolil na státie, neohrozoval bezpečnosť cestnej premávky.

4. V nadväznosti na vyššie citovaný rozsudok žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-38/2019 zo dňa 24.11.2020 zrušil prvostupňové rozhodnutie č. 1 a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

5. Rozhodnutím o priestupku č. ORPZ-ZA-ODI2-257/2019-P, ORPZ-ZA-ODI2-413/2021-P zo dňa 15.11.2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie č. 2“) prvostupňový orgán uznal žalobcu za vinného pre priestupky podľa § 22 ods. 1 písm. m) zákona o priestupkoch, a to z dôvodov, že:

(I) dňa 17.04.2019 v čase o 23:10 hod. viedol osobné motorové vozidlo v obci Žilina po ulici Horný Val pri križovatke s Bottovou ulicou v smere jazdy od Kuzmányho ulici k Makovickému domu, a to tak, že cúval cez vodorovné dopravné značenie V10A parkovacie miesto s kolmým státím a vodorovné dopravné značenie parkovacie miesto pre osobu so zdravotným postihnutím, pričom neuposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky V10a a E15 a následne zastal a stál v pešej zóne, kde je to zakázané (ďalej len „skutok 1“);

(II) dňa 08.08.2021 v čase o 8:00 hod. viedol jazdnú súpravu zloženú z vozidla a obytného prívesu v obci Ružomberok po ceste I/18, kde bol na odstavnú plochu pri Kasárňach v 520 km nasmerovaný, zastavený a kontrolovaný hliadkou Oddelenia mýtnej polície PZ Liptovský Mikuláš. Po oboznámení s dôvodom zastavenia a vykonaní administratívnej kontroly žalobca predložil predpísané doklady k vedeniu a prevádzke vozidla, no nepredložil predpísaný doklad preukazujúci vykonanie a platnosť technickej kontroly prípojného vozidla. Lustráciou bolo následne zistené, že príves má vykonanú technickú kontrolu, ale žalobca nemal predpísaný doklad na preukázanie tejto skutočnosti (ďalej len „skutok 2“).

Vyššie uvedeným konaním žalobca porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 1 písm. b), § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke, za čo mu prvostupňový orgán uložil pokutu vo výške 40 EUR. K skutku 1 prvostupňový orgán poukázal na rozdiely vo výpovediach žalobcu, ktoré sa týkali toho, či vykonával podnikateľskú činnosť alebo či prepravoval ŤZP osobu. K skutku 2 zdôraznil, že žalobca nepredložil predpísaný doklad - technický preukaz vozidla. Správny orgán posudzoval (I) zavinenie žalobcu z nedbanlivosti, (II) osobu a pohnútku žalobcu, (III) závažnosť priestupku, (IV) spáchanie predchádzajúcich priestupkov a sankciu uložil v spodnej polovici maximálnej sadzby.

6. Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-6/2022 zo dňa 04.04.2022 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného č. 2“) odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie č. 2 potvrdil. K skutku 1 uviedol, že žalobca bol povinný pri stáťi použiť na to vyhradený priestor, a to v súvislosti s prepravou ŤZP osoby. Žalobca stál v pešej zóne nad rámec nevyhnutne potrebného času, ktorý má na mysli § 44 ods. 7 zákona o cestnej premávke. Podľa žalovaného je uvedené ustanovenie možné použiť na dovoz a vystúpenie ŤZP osoby z vozidla, ale nie na parkovanie mimo vyhradeného parkovacieho miesta za účelom čakania tejto osoby. Žalobca mal vozidlo zaparkovať na vyhradené voľné parkovacie miesto, ktoré sa nachádzalo pred jeho vozidlom, pričom mohol použiť aj vyhradené parkovacie miesto pre ŤZP osobu. Argumentáciu žalobcu k skutku 2, týkajúcu sa „odcudzenia dokladov“ inou hliadkou, považoval žalovaný za účelovú, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok, keďže bolo zistené, že žalobca nebol inou hliadkou kontrolovaný.

II. Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

7. Žalobca sa žalobou podanou na Krajský súd v Žiline domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 2. V rámci žaloby požadoval, aby boli jeho priestupky prejednané v jeho prítomnosti a poukázal na to, že sa ich nedopustil tak, ako mu boli kladené za vinu. Na výzvu súdu žalobca doplnil druh žaloby, deň oznámenia napadnutého rozhodnutia, dôvody žaloby, dôkazy a žalobný návrh. V rámci žalobných dôvodov žalobca popísal, ako sa jednotlivé skutky stali. Zároveň uviedol, že zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi bolo nedostačujúce a polícia zneužívala svoje postavenie a žalobcu šikanovala. Záverom žalobca navrhol, aby súd obe rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie, alebo aby konanie o priestupku zastavil.

8. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe v podstatnom zotrval na argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí. Zároveň poukázal na druhú vetu § 44 ods. 7 zákona o cestnej premávke v súvislosti s tým, že nebolo potrebné, aby žalobca nepoužil parkovacie miesto pred jeho vozidlom, vzhľadom na obmedzenie jeho manželky. Vo vzťahu k ŤZP osobe tak nepochybne bolo možné obstaráť jej základné životné a sociálne potreby rovnocenne s fyzickými osobami bez znevýhodnenia. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol Krajskému súdu, aby žalobu zamietol.

9. Žalobca sa v replike nestotožnil s argumentáciou žalovaného.

10. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. ZA-15Sa/17/2022-189 zo dňa 29.01.2024 žalobu zamietol.

11. Správny súd poukázal na to, že žalobca síce podal žalobu v stanovenej lehote, avšak doplnenie žaloby a následná replika boli podané neskôr. Preto mohol správny súd preskúmať napadnuté rozhodnutie len v rozsahu žalobných bodov uvádzaných v správnej žalobe a nie v následných podaniach

žalobcu. Žaloba však neobsahovala žiaden konkrétny skutkový a právny dôvod, pre ktorý považoval žalobca napadnuté rozhodnutie za nezákonné. Všeobecné tvrdenia nespĺňajú náležitosti žalobného bodu a neumožňujú správne súdu preskúmať napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Žalobca v doplnení žaloby poukázal na § 195 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „SSP“) a uviedol, že zistenie skutkového stavu žalovaným nebolo dostačujúce na riadne posúdenie veci a skutkový stav ustálený v napadnutom rozhodnutí je v rozpore s administratívnym spisom. V tomto rozsahu mohol správny súd preskúmať aj dôvody uvádzané žalobcom v doplnení žaloby a replike, hoci neboli vznesené v zákonnej lehote na podanie správnej žaloby s tým, že správny súd je povinný na takéto dôvody prihliadnúť aj ex off. Taktiež mohol správny súd v tejto súvislosti podľa § 197 SSP doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný, a preto sa správny súd ďalej zaoberal aj návrhmi žalobcu na vykonanie dokazovania v doplnení žaloby a replike.

12. Správny súd k skutkovým otázkam, týkajúcim sa inej osoby ako žalobcu uviedol, že tieto neboli predmetom administratívneho konania a doplnenie dokazovania v tomto smere by bolo irelevantné. K namietanej účelovosti vyhodnotenia výpovedí žalobcu k skutku 1 správny súd uviedol, že v tejto skutkovej otázke bol zrejmý rozpor, a preto je záver prvostupňového orgánu v súlade s obsahom administratívneho spisu. K namietanému odstráneniu dokumentov z administratívneho spisu (vedenie osoby v pátraní, zadržanie vodičského preukazu) správny súd uviedol, že tieto skutočnosti sú irelevantné pre posúdenie jednotlivých skutkov. Pokiaľ chcel žalobca preskúmať postup správnych orgánov, ktoré zadali do systému, že žalobca je osoba v pátraní alebo osoba so zadržaným vodičským preukazom, mohol v tejto súvislosti podať správnu žalobu proti inému zásahu podľa § 252 SSP a nasl.

13. Za irelevantné považoval správny súd aj tvrdenia žalobcu, týkajúce sa nahlásenia priestupkov iných osôb. Skutočnosť, ako správny orgán posúdil iné oznámenia o priestupku, kde mohla byť úplne iná skutková a právna situácia, nemajú žiaden vplyv na vyhodnotenie konania žalovaného v predmetnej veci, a preto v tomto smere nemožno skonštatovať, že by bolo zistenie skutkového stavu nedostačujúce.

14. K rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sa/39/2019 správny súd uviedol, že nemôže súhlasíť so žalobcom, že by vyslovený záväzný právny názor krajského súdu nebol dodržaný. Po zrušení pôvodného rozhodnutia bolo doplnené dokazovanie výsluchom žalobcu a jeho manželky (osoby ťažko zdravotne postihutej). Žalovaný vyhodnotil ustanovenie § 44 ods. 7 zákona o cestnej premávke tak, že žalobca stál v pešej zóne nad rámec nevyhnutne potrebného času, pričom za takýto čas považoval možnosť ŤZP osoby vzhľadom na jej reálne obmedzenia v rôznych životných situáciách, daných jej znevýhodnením, obstaráť svoje základné životné a sociálne potreby rovnocenne s osobami bez znevýhodnenia. Žalovaný uviedol, že takýto čas bol, keď žalobca doviezol svoju manželku na námestie, kde z vozidla vystúpila, ale nie čas, keď vozidlo zaparkoval mimo vyhradené parkovacie miesto za účelom čakania na manželku, kým sa vráti z prechádzky. V tomto čase mal žalobca zaparkovať svoje vozidlo na vyhradené voľné parkovacie miesto, ktoré sa nachádzalo pred jeho vozidlom, pričom mal použiť aj vyhradené parkovacie miesto pre osobu ŤZP. Žalovaný tak riadne vyhodnotil skutkovú otázku, s ktorou sa v pôvodnom rozhodnutí nezaoberal a správny súd mal za to, že tak urobil dostatočne a v súlade s názorom krajského súdu v zrušujúcom rozsudku. Samotná skutková otázka, že žalovaný stál v pešej zóne mimo vyhradených parkovacích miest s vypnutým motorom, kým čakal na manželku (ktorá je ŤZP), kým sa vráti z prechádzky je preukázaná videozáznamom a záznamom o podaní vysvetlenia žalobcu, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná ani v rámci súdneho pojednávania, v rámci ktorého sám žalobca uviedol, že zaparkoval asi 2 metre od parkovacieho miesta. Preto nemožno v tejto skutkovej otázke hovoriť o nedostatočne zistenom skutkovom stave ani, že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnym spisom. Správny súd sa stotožnil aj s tým, ako žalovaný vyhodnotil pojem „nevyhnutne potrebný čas“ podľa § 44 ods. 7 Zákona o cestnej premávke, za ktorý nepovažoval čakanie na osobu ŤZP v aute s vypnutým motorom, pretože nejde o čas, ktorý ŤZP osoba potrebovala pri nástupe alebo výstupe z vozidla.

15. K skutku 2 správny súd uviedol, že v tejto otázke bol v administratívnom konaní dostatočne zistený skutkový stav. Podľa súdu zo žiadneho dôkazu nachádzajúceho sa v administratívnom spise, ani v súdnom spise, nevyplýva, že by bol žalobcovi inou hliadku odobratý doklad preukazujúci vykonanie technickej kontroly pripojného vozidla, a preto nemožno považovať skutkový záver žalovaného, že k tomu nedošlo, za rozporný s obsahom administratívneho spisu. Pokiaľ žalobca namietal, že mu nemal byť zadržaný vodičský preukaz pre nepredloženie dokladu o zdravotnej spôsobilosti (mal za to, že nemal mať potvrdenie o zdravotnej spôsobilosti pre pozastavenie účinnosti zákonného ustanovenia), táto otázka nebola predmetom súdneho prieskumu, pretože žalobca bol napadnutým rozhodnutím v spojení s prvostupňovým rozhodnutím sankcionovaný len za nepredloženie dokladu o technickej

kontrole prípojného vozidla. Preto akékoľvek argumenty týkajúce sa dokladu o zdravotnej spôsobilosti boli pre súd irelevantné.

16. Ďalšie návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania považoval správny súd za nedôvodné. Priestupky iných vodičov boli pre toto konanie irelevantné. Pokiaľ išlo o SD kartu Sandisk 16 GB, tu je podľa žalobcu zaznamenaný jeho telefonát na políciu ohľadom skutku 2, kde mu mali uviesť, prečo neoznámil odcudzenie dokumentov skôr, k čomu žalobca dodal, že nevedel, že mu dokumenty boli pri predchádzajúcej kontrole odcudzené, a preto to neoznámil. Skutočnosť, že žalobca nahlásil odcudzenie dokladov inou hliadkou po vykonanej kontrole v predmetnej veci vyplýva z napadnutého rozhodnutia, a teda táto skutočnosť bola dostatočne preukázaná a nebolo k nej potrebné vykonať ďalšie dokazovanie prehraním telefonátu. Súd nepovažoval za dôvodné ani návrhy žalobcu na výsluchy svedkov. Okolnosti, ku ktorým sa mali svedkovia vyjadriť sa netýkajú predmetnej veci, teda priestupkov, ktoré sú kladené za vinu žalobcovi a preto ich zisťovanie bolo pre danú vec irelevantné.

17. Žalobca priložil k doplneniu žaloby (č. I. 28 - 110 spisu) a k replike (č. I. 135 - 178 spisu) aj listinné dôkazy, pričom na súdnom pojednávaní uviedol, že na ich vykonaní netrvá, a preto ich správny súd nevykonával. Správny súd nevidel dôvod vykonať tento dôkazy ani ex offa, pretože nemôžu prispieť k zisteniu relevantného skutkového stavu v predmetnej veci, keďže väčšina týchto listín sa už nachádza v administratívnom spise, alebo súdnom spise Krajského súdu v Žiline (ktorý rozhodol o pôvodnej správnej žalobe sp. zn. 29Sa/30/2019) alebo sa týkajú veci nesúvisiacich s predmetom konania (najmä oznámenia iných priestupkov, ktorých sa mali dopustiť iné osoby).

III. Kasačná sťažnosť a konanie na kasačnom súde

18. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. e), f), g) a j) SSP a navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok správneho súdu a všetky rozhodnutia naň nadväzujúce a konanie o priestupku zastavil. Zároveň požadoval priznanie práva na náhradu trov konania.

19. Sťažovateľ mal za to, že v predmetnej veci rozhodoval a konal sudca, ktorý na to nemal právomoc. Vo veci mala konať a rozhodovať sudkyňa Mgr. Denisa Slivová, prípadne zastupujúca sudkyňa JUDr. Katarína Petrán Vinczeová. Vo veci konal sudca Mgr. Andrej Maukš, ktorý bol pridelený na rozhodovanie na iných súdnych oddeleniach a nie na oddelení 15Sa, a teda v zmysle Rozvrhu práce Správneho súdu v Banskej Bystrici mu táto právomoc neprináležala.

20. Sťažovateľ namietal, že súd nevyhovel ani jednému z jeho návrhov na vykonanie dokazovania. Sťažovateľ žiadal vypočuť v konaní osoby, aby bolo jasne preukázané, že jeho konanie nemalo a nemá byť klasifikované ako priestupok, prípadne, že za predmetné konanie mu nemala byť uložená sankcia vo forme pokuty. Súd týmto svojím nesprávnym úradným postupom zasiahol do sťažovateľových práv. Sťažovateľ mal záujem ozrejmiť skutkový stav aj výsluchom navrhovaných osôb. Tiež sa súd riadne nevysporiadal s posúdením otázky nevyhnutného času a vychádzal len z tvrdení správneho orgánu, pričom správne orgány a súd boli viazané právnym názorom v zrušujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sa/39/2019. Nevykonaním navrhovaných dôkazov, resp. výsluchov súd znemožnil sťažovateľovi riadne objasniť nepredloženie dokladu preukazujúceho vykonanie a platnosť technickej kontroly prípojného vozidla, i keď následne bolo lustráciou zistené, že technická kontrola bola vykonaná a je platná. Sťažovateľovi bolo znemožnené uplatniť svoje práva v takej miere, že výsluchom malo dôjsť k objasneniu nepredloženia dokladov o vykonaní a platnosti technickej kontroly prípojného vozidla, nakoľko mu boli tieto odcudzené.

21. Podľa sťažovateľa si správny súd nesprávne vyložil ustanovenia zákona o cestnej premávke, keď posudzoval nevyhnutný čas s ohľadom na dĺžku alebo okolnosti státia motorového vozidla v čase kým čakal na svoju manželku, ktorá je ZŤP s doprovodom. Tento čas okrem toho bol časom, kedy žalobca bol nútený čakať na príslušníkov Policajného zboru, ktorých zavolať, ale zároveň bol nútený zotrvať na mieste, keďže bol blokovaný iným motorovým vozidlom a nemohol z miesta odísť. Sťažovateľ mal za to, že išlo o nevyhnutný čas, nakoľko manželka nemala v pláne absolvovať niekoľkohodinovú prechádzku, ale je zjavné, že táto trvala krátky časový úsek, a v prípade pomoci bolo nevyhnutným zostať v blízkosti pre prípadné ťažkosti a pomoc. Vzhľadom k tomu, že sa súd ani správne orgány poriadne nevysporiadali s posúdením otázky nevyhnutného času s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti, že sťažovateľ bol blokovaný vo výjazde, že toto státie súviselo s okolnosťami týkajúcimi sa ZŤP osoby s doprovodom, došlo z ich strany k nesprávnemu právnemu posúdeniu zákona o cestnej premávke.

22. V žiadnom smere podľa sťažovateľa nebolo zohľadnené ani len konkrétne hľadisko možnej miery spoločenskej škodlivosti, pri ktorej je potrebné, aby správny orgán pri posudzovaní priestupkov vychádzal. Ak aj mal správny orgán za to, že sa sťažovateľ mal dopustiť priestupku, mal postupovať tak, že mal zhodnotiť možnú mieru spoločenskej škodlivosti a uvedené mohol správny orgán vyriešiť napomenutím ako mu to umožňuje zákon o priestupkoch, a to vzhľadom aj na skutočnosť, že sťažovateľ

sa údajných priestupkov mal dopustiť jednak v súvislosti s jazdou a stáťím s osobou ZŤP s doprovodom a jednak v súvislosti s platnými dokladmi, ktoré len fyzicky nemal pri sebe, nakoľko mu boli odcudzené. Sťažovateľ sa spoločensky nedopustil žiadnej škodlivosti, ktorá by mala mať za následok uloženie sankcie vo forme pokuty. Rovnako je z toho možné vyvodiť, že správne orgány ani nepostupovali v súlade so zásadou proporcionality, a ku konaniu sťažovateľa možno povedať, že správne orgány mohli postupovať formou napomenutia, i sťažovateľ má za to, že sa žiadnych priestupkov nedopustil a jeho skutky nie je možno hodnotiť ako priestupky. Spoločenská škodlivosť skutku je hlavným kritériom, podľa ktorého sa ukladá trest - sankcia. Účel sankcie je kritériom primeranosti a uložená sankcia musí byť úmerná predovšetkým spoločenskej škodlivosti. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/163/2010.

23. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že správny súd nerešpektoval právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sa/39/2019, keďže sa správne orgány nedostatočne zaoberali posúdením otázky nevyhnutného času a jeho skúmaním a dokazovaním v súvislosti so stáťím motorového vozidla a osoby ZŤP, uložili si otázku nevyhnutného času všeobecne, arbitrárne a podľa ich vlastného uváženia, nezaoberali sa konkrétnymi skutkovými okolnosťami v inkriminovanom čase a mieste. V danom prípade má sťažovateľ za to, že došlo k nerešpektovaniu právneho názoru vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí.

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

25. Výzvou zo dňa 03.07.2025 kasačný súd požiadal správny súd o zaslanie Opatrenia predsedu súdu, ktorým boli prerozdelené prevzaté samosudcovské veci v agende „Sa“ z Krajského súdu v Žiline. Správny súd uvedené opatrenie kasačnému súdu zaslal spolu s Potvrdením o generovaní náhodným výberom pomocou technických prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR.

IV. Posúdenie kasačného súdu

26. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

27. K námietke, že v predmetnej veci konal sudca, ktorý na to nemal právomoc kasačný súd uvádza, že predmetná vec bola pôvodne vedená pred Krajským súdom v Žiline. Od 1. júna 2023 v zmysle § 3 ods. 1 a 3 písm. c) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov výkon súdnictva prešiel z doterajšieho krajského súdu na Správny súd v Banskej Bystrici. Opatrením predsedu Správneho súdu v Banskej Bystrici zo dňa 06.06.2023 boli nerozhodnuté veci napadnuté do konca roka 2022 v súdnom oddelení Sa podľa pripojeného zoznamu prílohy č. 2 pridelené na základe pomerového čísla. Kasačný súd si od správneho súdu vyžiadal Potvrdenie o generovaní veci náhodným výberom, v zmysle ktorého bola predmetná vec dňa 06.06.2023 náhodným výberom pridelená sudcovi Mgr. Andrejovi Maukšovi. Z uvedeného plynie záver, že vec bola s pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená zákonnému sudcovi, a teda uvedený sťažnostný bod považuje kasačný súd za nedôvodný.

28. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, smerujúcu k nevykonaniu dokazovania navrhovanými svedkami, kasačný súd poukazuje na to, že správny súd v bode 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku dôsledne odôvodnil, prečo navrhované výsluchy nevykonal. So závermi správneho súdu sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje. Z kasačnej sťažnosti nevyplýva, v čom by ďalšie výsluchy svedkov mohli lepšie objasniť skutkový stav. V zmysle § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) je dôkazná povinnosť v priestupkovom konaní na strane žalovaného. Ten vykonal dokazovanie, pričom, tak ako to uvádza aj správny súd, náležite ho aj vyhodnotil. Sťažovateľ neuviedol, v čom by mohli svedkovia lepšie objasniť skutkový stav a z kasačnej sťažnosti nie je zjavné, čo ďalšie by sa malo ich výsluchmi preukázať.

29. K nepredloženiu dokladu o technickej kontrole kasačný súd zdôrazňuje, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona o cestnej premávke je vodič motorového vozidla povinný mať pri sebe platné doklady predpísané týmto zákonom alebo osobitným predpisom. Z uvedeného ustanovenia plynie pre vodiča objektívna povinnosť mať pri sebe doklad o technickej kontrole (prípojného) vozidla. Keďže sťažovateľ v momente kontroly doklad o technickej kontrole prípojného vozidla nemal, konal v rozpore so zákonom a prvostupňový orgán voči nemu zákonným spôsobom vyvodil zodpovednosť.

30. Vo vzťahu k nerešpektovaniu právneho názoru vysloveného Krajským súdom v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 29Sa/39/2019 kasačný súd uvádza, že ani túto námietku sťažovateľa nepovažoval za dôvodnú. Žalovaný, ako aj správny súd vyhodnotili ustanovenie § 44 ods. 7 zákona o cestnej premávke tak, že sťažovateľ stál v pešej zóne nad rámec nevyhnutne potrebného času, pričom za takýto čas považovali

možnosť ZŤP osoby vzhľadom na jej reálne obmedzenia v rôznych životných situáciách, daných jej znevýhodnením, obstaráť svoje základné životné a sociálne potreby rovnocenne s osobami bez znevýhodnenia. Zjednodušene povedané, sťažovateľ mal oprávnenie vojsť s motorovým vozidlom do pešej zóny a zastaviť a stáť s vozidlom na vyhradenom parkovacom mieste v súvislosti s prepravou ZŤP manželky. Na druhej strane sťažovateľ nebol oprávnený zastaviť a stáť kdekoľvek, a to bez ohľadu na to, či čakal na privolanú policajnú hliadku, alebo na manželku. Inou situáciou by bolo, ak by sťažovateľ motorové vozidlo zastavil na nevyhnutný čas v súvislosti napr. s nastúpením manželky do vozidla. Uvedené však v celom konaní preukázané nebolo. Sťažovateľ len tvrdil, že na manželku čakal a čakal na privolanú policajnú hliadku, čo ho v zásade neoprávňuje na to, aby s motorovým vozidlom zastavil na akomkoľvek mieste. Správny súd sa teda s uvedenou námietkou dostatočne vysporiadal a kasačný súd sa s jeho závermi stotožňuje.

31. Vo vzťahu k posúdeniu možnej miery spoločenskej škodlivosti kasačný súd poukazuje na svoje rozhodnutie vo veci sp. zn. 3Stk/3/2023, v zmysle ktorého: „Správny orgán spravidla nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť zistený charakter a stupeň spoločenskej škodlivosti pre určenie deliktnej zodpovednosti. Táto otázka je v odôvodnení obsiahnutá implicitne. Uvedené však neplatí v prípade, ak v prípade existovali pochybnosti o naplnení materiálneho znaku priestupku, resp. bola táto otázka priestupcom namietaná. V takomto prípade je povinnosťou správneho orgánu riadne sa vysporiadať s konkrétnymi okolnosťami veci a odôvodniť naplnenie materiálnej stránky priestupku a to vzhľadom na konkrétne okolnosti veci. Uvedené platí rovnako pre správny súd konajúci vo veci správneho trestania.“

32. Vychádzajúc z napadnutých rozhodnutí, ako aj z rozhodnutia správneho súdu má kasačný súd za preukázané, že v danej veci miera spoločenskej škodlivosti je uvedená sama o sebe v opise jednotlivých skutkov, ktorých sa sťažovateľ dopustil. Skutočnosť, či mu prvostupňový orgán udelí pokutu, alebo napomenutie v rámci blokového konania, je na jeho správnej úvahe, ktorá podľa kasačného súdu nevybočila z medzí stanovených zákonom o priestupkoch. Správne orgány vyhodnotili výšku pokuty aj vo vzťahu k osobe sťažovateľa a jeho predchádzajúcim priestupkom, pričom ju z hľadiska právneho posúdenia nemožno považovať za excesívnu.

V. Záver

33. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že dôvody, ktorými sťažovateľ spochybňoval predmetné rozhodnutie správneho súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v správnom konaní i v žalobe, a s ktorými sa správny súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Správny súd sa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

34. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že neúspešnému sťažovateľovi ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada zo zákona nevyplýva (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.